

William Dietz
IMPERIJOS PREMIJA
Mokslinis fantastinis romanas

Semas Mak-Keidas Alisos planetoje ramiai sau medžiojo ledynų katinus. Tačiau stubbinanti žinia, jog iš Teros paslaptینگai dingo patsai Imperatorius, suglumino ir šį patyrusį galvų medžiotoją. Mak-Keido misija - akivaizdi ir mirtinai pavojinga...

Iš anglų kalbos vertė IRMINA DOMEIKIENĖ
Serija "Pasaulinės fantastikos Aukso fondas"
211 tomas. Serija įkurta 1990 m.

William Dietz - IMPERIAL BOUNTY
New York, Del Rey books, 1995

Copyright © by William Dietz, 1988

Cover art copyright © by Boris Vallejo, 1999

Vertimas į lietuvių kalbą ©, leidykla "Eridanas", 2001
Elektroninė versija © Knygute.lt, 2010

Prologas

Mak-Keidas medžiojo ledynų katiną. O gal viskas buvo atvirkščiai - ledynų katinas medžiojo jį. Ši aplinkybė liko neaiški, o ir nesvarbi, nes, šiaip ar taip, pavydėti jam nebuvo ko.

Visų pirma todėl, kad Mak-Keidas nedaug nutuokė apie šio žvėries medžioklę. Užtai ledynų katinai - ir tai buvo antra - puikiai žinojo, kaip medžioti žmones. Stebėtis nevertėtų, kadangi žmogus jau gerus penkiasdešimt metų buvo geidžiamu jų grobiu. Būtent tiek laiko žmonių giminės atstovai gyveno ledo pasaulyje, pavadintame moterišku Alisos vardu. Natūralios evoliucijos procesas pavertė ledynų katinus negailestingais žudikais, kuriems žmonės, kaip ir bet kurie kiti gyvi padarai, buvo viso labo tik aukos.

Žinoma, kolonistai priešinosi, tačiau kovoti buvo nelengva. Ledynų katinai pasižymėjo neįtikėtinu greičiu, persekiodami niekada nepailsdavo ir nepažinojo baimės. Juos praminė katinais, nes išoriškai šie žvėrys buvo truputį panašūs į žemiškuosius kačių šeimos atstovus. Tačiau čionykštė katinų atmaina centrinėje kaktos dalyje turi šilumai jautrias membranas. Veikdamos infraraudono spinduliavimo imtuvų prin-

cipu, membranos padeda jiems surasti šiluminės energijos šaltinius ir persekioti juos netgi per pačią tūžmingiausią pūgą. Be to, šie gyvūnai pasižymi puikiu regėjimu, pavydėtina klausa ir siaubingu dantų arsenalu. Štai kodėl ledynų katinus paprastai medžioja gerai apsiginklavusios grupės, o ne pavieniai asmenys.

- Tikrai nemaniau, kad viskas taip susiklostys, - pats sau sumurmėjo Mak-Keidas.

Viskas prasidėjo, kai valkataujantis ledynų katinas užpuolė nedidelę čionykštės karibu rūšies bandą už dvidešimties mylių į pietus. Žiaurus plėšrūnas bejėgius gyvūnus sudorojo per kelias akimirkas. Atskubėjęs Leinas Konersas rado tik kruvinas skerdenas, besivoliojančias sniege. Vienas elnias buvo sužeistas; Konersas mėgino jį apginti, tačiau ledynų katinas puolė jį patį. Kišeniniu siūstuvu Leinas perdavė signalą, prašydamas pagalbos. Po akimirkos jo žmona Liza smogė per didįjį raudoną mygtuką, įrengtą stačiai prie išėjimo iš jų kupolo pavidalo namo, o pati nuskubėjo pas vyrą. Signalas "Prašau pagalbos!" nuaidėjo eteryje visais diapazonais, ir taip jau lėmė likimas, kad Mak-Keidas pasirodė besąs arčiausiai visų.

Jis priėmė signalą, grįždamas iš kasdieninio mažų šachtininkų gyvenviečių, taškeliais nusėju-

sių Alisos paviršių, apvažiavimo. Kelionė buvo ilga, tačiau Alisoje nepriimta ignoruoti nelaimės signalo. Šiaip ar taip, jei nori, kad kas nors atsilieptų, kai tavo paties kailis atsidurs pavojuje. Nuostabu, kad, atskridus gydytojams, fermeris dar tebeturėjo sąmonę. Jie paguldė nukentėjusį ant neštuvų, o jis, nutvėręs Mak-Keido ranką, karštai sukuždėjo:

- Nudėk tą prakeiktą katiną dėl manęs, Semai! Antraip jis sugriš vėl... ir tą kartą ateis Lizos ar kurio nors berniuko eilė!

Fermerio akyse buvo tiek kančios, jog Mak-Keidas, trokšdamas kuo greičiau išsiųsti Leiną į liginę, kaip paskutinis idiotas pažadėjo. Kai sanitarinis malūnsparnis nuskrido į pietus, Mak-Keidas pakėlė į orą savo aeromobilį ir pasuko į šiaurę. Tai, kas dabar jam atrodė kvaila, tuomet rodėsi pakankamai išmintinga. Užuoť palaukęs pagalbos ar gaišęs laiką medžiotojų brigados rinkimui, jis nusprendė savarankiškai persekioti ledynų katiną, sekdamas į šiaurę vedančiais pėdsakais ir vildamasis greitai bei lengvai nudėti plėšrūną. O vertėjo pagalvoti ir susiprasti. Turint reikalų su ledynų katinais, greitai ir lengvai galima tapti tik-tai jų laimikiu.

Mak-Keidas nutupdė aeromobilį laukymėje ir toliau nuėjo pėsčiomis, nusprendęs aplenkti plėš-

rūnų ir surengti šiam pasalą. Tačiau aplink, kiek tik akys užmatė, buvo vien ledas, sniegas bei žemi, išsidraikę amžinai žaliuojantys augalai, kuriuos Alisoje vadino medžiais. "Kurgi tu dingai, velniai tave rautų?" - piktai bambėjo Mak-Keidas, vietoje atsakymo girdėdamas tiktai ledo bei sniego treškesį po savo kojomis. Šešėliai aplink jį tamsėjo ir ilgėjo, bet kuris iš jų galėjo tapti puikia mirtinam šuoliui pasirengusio katino priedanga. Artėjantį vakarą atlydėjo žvarbus vėjas. Jis gimė sniegynuose už šimto mylių į šiaurę, ir jo alsavimas buvo ledinis netgi palyginti su aplinkiniu speigu. Mak-Keidas pajuto, kaip šaltis skverbiasi į klostes ir degina kiekvieną neapsaugotą kaklo odos lopinėlį. Toliau atsargiai sėlindamas į priekį, jis sukėlė apatinėje termokostiumo dalyje esantį reguliatorių, sustiprindamas apšildymą. Šitaip elgiantis, netrukus išseks energija. Galbūt jis sušals ir numirs anksčiau, nei taps ledynų katino grobiu. Ši mintis jam pasirodė gana juokinga, tačiau juoktis visiškai nesinorėjo. "O tu prarandi formą, seni,- tarė sau jis. - Susiimk! Pasitaikydavo ir prastesnių akimirų, retai, bet pasitaikydavo!"

Tai buvo tiesa. Būdamas profesionaliu galvų medžiotoju, jis savo gyvenime ne kartą žvelgė mirčiai į akis. Tačiau tuomet viskas būdavo tru-

putėlį kitaip. Mak-Keidas visada likdavo padėties šeimininku, visada buvo medžiotojas ir niekada - grobis. Bet čia viskas susiklostė atvirkščiai, ir įvykių eiga priklausė tikrai nuo ledynų katino. Plėšrūnas galėjo pulti arba išvengti susirėmimo, tačiau kad ir kokią sprendimą jis priimtų, šis priklausė tikrai jam vienam, ir Mak-Keidas nieko negalėjo pakeisti.

Ūmai medžiotojas sustingo, nepajėgdamas atplėšti akių nuo sniego dangos priešakyje. Ledynų katinas šmirinėjo kažkur netoliese. Šių didelių it lėkštės žvėries letenų pėdsakų su niekuo nesupainiosi. Tas kalės vaikas sekė jam įkan-din, žengdamas stačiai rantytais Mak-Keido batų pėdsakais! Ir jau seniai. Persekiodami vienas kitą, jiedu sniege išpiešė didelę aštuoniukę. Pamatęs, kaip toli nuklydo nuo savo aeromobilio, Mak-Keidas pajuto nemalonų maudulį po širdimi. Mašina liko už poros mylių.

Dar kartą grįžtelėjęs per petį, jis ėmė kopti artimiausiu šlaitu, instinktyviai stengdamasis užsiropšti kuo aukščiau. Galbūt arčiau viršūnės jam pavyks aptikti patogesnę poziciją. Galiausiai kelią pastojo uolos atbraila. Mak-Keidas pastebėjo nedidelę properšą, nusprendė, kad, pasislėpęs joje, jis bus apsaugotas nuo atakos iš užnugario, įsispraudė vidun ir pamėgino įsitaisyti patogiau.

Kol žmogus kopė į kalną, ir šiaip jau blausi saulė apniukusiu dangumi slystelėjo dar žemiau ir pasidarė dar šaltesnė. Mak-Keidas jau ketino dar truputį padidinti savo termokostiumo apšildymo intensyvumą, bet paskui nusprendė to nedaryti. Netgi dirbdami šiuo režimu, akumuliatoriai nepajėgs aprūpinti jo šiluma visai nakčiai. Sukaupęs visas jėgas, medžiotojas pasistengė nusiraminti ir sutelkti dėmesį į jo laukiantį darbą. "Viskas gerai, girdi, tu, blusų nutupėtas kalės vaike!.. Aš pasirengęs su tavimi susitikti - nagi, eikš čionai, ir atsiimsi savo!" - taip galvojo Mak-Keidas, mintyse ruošdamasis neišvengiamoms grumtynėms.

Prabėgo dar valanda. Jis dešimtąjį, o gal jau ir šimtąjį kartą apžvelgė apačioje plytinčią vietovę. Bet netgi maksimaliai padidinęs vizoriaus perduodamą vaizdą, nedaug tepajėgė išžiūrėti. Mak-Keidas jau ketino nutraukti savo medžioklę, kai ūmai akies krašteliu pastebėjo, kaip kažin kas šmėstelėjo tirštėjančioje tamsoje. O gal jam tik pasirodė? Gal tai tik regėjimo apgaulė vakarinėje prietemoje? Ne, kažkas šmėkstelėjo vėl, kažkoks šešėlis tarp kitų šešėlių, kažkoks menkai pastebimas judesys.

Ir tuomet Mak-Keidas jį pamatė - ilgą, prie žemės prigludusį kūną, kuriame balta žiemos

spalva jau užleido vietą vasariškai pilkai, beveik neregimai vulkaninių uolienuų fone. Galingas kaklas prilaikė stambią trikampę galvą, karūnuotą dviem apvaliom ausim, kurios mažumą virpčiojo, įsiklausydamos į naktinio vėjo kauksmą. Milžiniškos akys gręžiojosi į visas puses, nepriklausomai viena nuo kitos besižvalgydamos aplink ir ieškodamos pavojaus. Ar pastebės šios akys Mak-Keidą, jei pažvelgs jo pusėn? Kaip efektyviai žvėris sugeba "sugauti" šiluminį spinduliavimą? Ar šis sugebėjimas padės jam aptikti medžiotoją?

Šlykštus katino snukis atsigręžė į žmogų, sustingo, ir Mak-Keido pilvą užliejo švino sunkumas. Ar jo kostiumo termoizoliacija pakankamai sandari? Visiškai tikėtina, kad žvėries receptorius gali pajusti leistiną šiluminės energijos nuotėkį. Ledynų katinas suurzgė, plonos jo apgaulingų nasrų lūpos atsitraukė atgal, apnuogindamos aštirus it skustuvai dantis. Tarp uolų ėmė blaškytis žvėries riaumojimo aidas.

Grėsmingas balsas dar skardėjo besiartinančios nakties ore, kai pats gyvūnas jau pranyko tamsoje. Prisiminęs jo dantis, Mak-Keidas krūptelėjo. Netgi tie, kuriuos jis pamatė, buvo pakankamai baisūs, tačiau medžiotojas žinojo, kad ant plėšrūno pilvo yra ir dar baisesnių. Ledynų katinai turėjo dvejus nasrus. Apgaulingieji nasrai buvo

skirti alsavimui ir aukos žudymui, o tuo tarpu tikrieji - tiktai rijimui. Pribaigę grobį, ledynų katinai tučtuojau užguldavo jį savo kūnu, neleisdami sušalti ir tuo pačiu įsikirdami į jį savo tikraisiais nasrais. Judėdami pirmyn ir atgal virš nužudytos aukos kūno, jie per kelias minutes galėjo iš žmogaus palikti tiktai skeletą, o tuo metu apgaulingieji jų nasrai ir jautrumo organai būdavo visiškai pasirengę atremti galimą ataką. Mokslininkų biologų nuomone, tokia biologinė sistema buvo idealiai pritaikyta gyvenimo Alisoje sąlygoms. Mak-Keidas jų tvirtinimais neabejojo. Ir visgi nejuto nė menkiausio troškimo išmėginti šios biosistemos efektyvumą savo kailiu.

Jis ryžtingai išsitiesė. Velnio p laukimą! Jeigu jis tučtuojau nepradės judėti, tai sušals mirtinai. Na ir kas, kad ledynų katinas nenori ateiti, jis nueis pas žvėrį pats. Medžiotojas permetė raminančią stambaus kalibro automato naštą iš vienos rankos į kitą, ir kairiajame jo skruoste virptelėjo raumuo. Ginklas turėjo besisukančią apkabą, prigrūstą kartečės ir kulku su minkštais antgaliais. Šis automatas tebuvo menka dalelė to arsenalo, kurį Mak-Keidas, vienintelis planetos policininkas, visuomet vežiojosi savo automobilyje. Sumaniose rankose toks automatas gali patiesti Imperijos pėstininkų būrį. "Nelaimei, - pagalvojo Mak-Kei-

das, - ledynų katinai kietesni už pėstininkus, ir jau tikrai neabejotinai gudresni”.

Jis atsargiai išlindo iš properšos. Leisdamasis šlaitu, regėjo ne tiek jau daug natūralių priedangų, tačiau stengėsi pasinaudoti kiekviena iš jų, retsykais sustingdamas prie riedulių, smyg-sančių iš uolos paviršiaus, ir įdėmiai apžvelgdamas aplinką. Mak-Keidas jau beveik pasiekė kalvos papėdę, kai pastebėjo katiną, kuris, sėlindamas priešingu šlaitu, periodiškai stabčiojo, ieškodamas šiluminio spinduliavimo šaltinio ar vėjo gūsiuose uosdamas galimo grobio kvapą.

Matyt, žvėries niekas netrikdė, ir jis nupėdino link didelės uolos nuolaužos, veikiausiai viliojamas tos šilumos, kurią toliau skleidė per dieną įšilęs akmuo. Dar keli jardai - ir jis atsidurs pakankamai arti Mak-Keido. Tasai spragtelėjo ginklo saugiklį ir žengė į priekį.

Vėliau jis nebegalėjo prisiminti, kas gi jį sune-ramino: beveik negirdimas garsas, neregimas šmėstelėjimas ore ar kažkoks šeštasis pojūtis, tačiau kad ir kas tai buvo, intuicija privertė medžiotoją žengtelti į dešinę ir išgelbėjo jam gyvybę.

Milžiniškas antrojo ledynų katino kūnas pralėkė pro šalį, slystančiu smūgiu partrenkdamas Mak-Keidą ant žemės ir išmušdamas iš rankų auto-

matą. Mėgindamas įveikti judesio inerciją, žvėris nagais drėskė ledą bei sniegą, iš visų jėgų besi-stengdamas apsisukti pakartotinei atakai, o Mak-Keidas beviltiškai bandė išsitraukti pistoletą ir iššovė tą pat akimirką, kai plėšrūnas liuoktelėjo ant jo. Ginklas driokstelėjo keturis kartus, ir milžiniškas kūnas užgriuvo Mak-Keidą, išstumdamas iš plaučių visą orą bei panardindamas į dusinančią tamsą.

Iš paskutiniųjų remdamasis į žvėries kūną ir žio-pčiodamas nuo neištveriamos smarvės, Mak-Keidas beviltiškai kovėsi už oro gurkšnį. Nepaisant jo pastangų, raumeninga plėšrūno masė nepajudėjo nė per colį. Atvirkščiai, ji ėmė rangytis ir judėti pirmyn bei atgal, stengdamasi įsikabinti į žmogaus kūną savo tikraisiais nasrais. Nuo šių siaubingų dantų Mak-Keido kūną saugojo tik termokostiumo audinys. Dar kelios sekundės - ir jie įsikirs į elektrinių šildytuvų laidus, pragaus juos ir imsįs jo paties. Elektriniai šildytuvai! Puiki mintis!

Įsirėmęs kairiaja ranka, Mak-Keidas kyštelėjo dešiniąją žemyn, link termokostiumo valdymo skydo. Nepaklusniais pirštais jis atsitiktinai stumtelėjo svertą kairėn, paskui suvokė savo klaidą ir trūktelėjo jį į dešinę....

Pastabos

- 1) Prospektorius (geol.) - geologas, ieškantis naudingų iškasenų ir vėliau parduodantis atrastą santalką tolesniam eksploatavimui.
- 2) Barbetas (pranc.) - paaukštinta pabūklų aikštelė vidinėje brustvero pusėje, artilerinis pabūklas ar bokštas, iškištas už linkoro ar kreiserio korpuso.
- 3) Turelė - prietaisas įtaisyti ir sukkti patrankai ar kulkosvaidžiui karo lėktuvuose, tankuose, laivuose.